

Να μην ανεχτούμε κανένα πρόσωπο του φασισμού

Τα τελευταία τρία χρόνια δεχόμαστε μια βίαιη επίθεση με ιατάργηση των κοινωνιών και εργασιακών κατακτήσεων, διάλυση των όποιων δομών πρόνοιας (παιδεία, υγεία, κοινωνικά αγαθά κ.ά.) και την πλήρη υποτίμηση του επιπέδου διαβίωσης των εργαζομένων (πετσοκόματα μισθών, συντάξεων, κτλ). Με τον μπαμπούλα του δημόσιου χρέους το ελληνικό κράτος, ντόπιες και διεθνείς ελίτ, για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους, προχωρούν σε μια ξεκαθαρά ταξική επίθεση με αποτέλεσμα ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση. Και ενώ ευρύτερα κοινωνικά ιομμάτια αντιστέκονται σ' αυτή την επίθεση, βλέπουμε μέσα στο ρευστό κοινωνικό πεδίο να αναπτύσσονται μισαλλόδοξες ιδεοληψίες όπως ο φασισμός, υπό διάφορες μορφές.

Ο κρατικός φασισμός

Προκειμένου να επιβάλλει τις μεταρρυθμίσεις το κράτος αφομοιώνει πρακτικές φασιστικής πολιτικής. Εξαπολύει διαρκές πογκρόμ εναντίον των μεταναστών, στήνει στρατόπεδα συγκέντρωσης (αρχικά μόνο για τους μετανάστες), κατασκευάζει δημόσιους κινδύνους υιοθετώντας ναζιστικές πρακτικές και λόγο για “υγειονομικές βόμβες” (օροθετικές γυναίκες, μετανάστες). Οξύνει την καταστολή απέναντι σε κάθε κινητοποίηση, επεκτείνει τα βασανιστήρια, στιγματίζει (δημοσιοποίηση φωτογραφίων κατηγορούμενων αγωνιστών, καταγραφή παιδιών μεταναστών σε βρεφονηπιακούς σταθμούς, κ.ά.). Καλύπτει πλήρως τις δολοφονικές ρατσιστικές επιθέσεις των φασιστών, με την ανοχή ή και τη συνέργεια της αστυνομίας. Ενώ από τα media εξαγγέλεται ο ανελέητος πόλεμος ενάντια στον εσωτερικό εχθρό (κοινωνικοί αγωνιστές) και τις επικινδυνές τάξεις (τους απόκληρους, τους απόβλητους), στηρίζοντας έμπρακτα την κρατική πολιτική. Το κράτος εκφασίζει το λόγο και τις πρακτικές του ως μια μέθοδο διαχείρισης της κρίσης: ως ένα μέσο ελέγχου και καταστολής της κοινωνικής οργής, ως προληπτική στρατηγική ενάντια στο ενδεχόμενο μιας κοινωνικής εξέγερσης.

Ο παρακρατικός φασισμός

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον αναπτύσσεται ο παρακρατικός φασισμός που, κατά βάση, εκφράζεται από τη νεοναζιστική Χρυσή Αυγή. Η Χρυσή Αυγή τροφοδοτείται, και κοινωνικά, αλλά και από τον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό, ενώ προσφέρει άλλοθι για την έτσι κι αλλιώς ακροδεξιά στροφή της κρατικής πολιτικής. Με κρατική κάλυψη φτιάχνει τάγματα εφόδου και εφοριά εναντίον μεταναστών, κοινωνικών αγωνιστών, ομοφυλόφιλων κ.ά., μαχαιρώνει και δολοφονεί. Παρουσιάζεται ως αντισυστηματική οργάνωση, αλλά οι “δραστηριότητές” της γίνονται με την προστασία της αστυνομίας, τη διαφήμιση από τα media και την τύφλα της δικαιοσύνης. Συντάσσεται με τους τραπεζίτες όταν, μαζί με την κυβέρνηση, μπλοκάρει επιτροπή για το σκάνδαλο ζεπουλήματος της Αγροτικής Τράπεζας. Συντάσσεται με τα αρχιλαμόγια του ποδοσφαίρου ψηφίζοντας τη νομιμοποίηση της φοροδιαφυγής των ΠΑΕ. Στήνει νέα δίκτυα πελατειακών σχέσεων και δουλεμπορίου μέσω “γραφείων εύρεσης εργασίας για έλληνες”, με μεροκάματο 18€ (κέρδη για τα αφεντικά, δουλεία για τους εργαζόμενους). Οποιαδήποτε άλλη “αγαθοεργία” δεν είναι παρά για την κατασκευή ενός δήθεν “κοινωνικού” προφίλ. Η χρυσή αυγή είναι εδώ και αποτελεί τη χρυσή εφεδρεία του συστήματος για τη διάσωσή του, για να διασπάσει την ενότητα των εκμεταλλευόμενων, για να κινητοποιήσει τα πιο αντιδραστικά μιάσματα ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες, σε κάθε φωνή αντίστασης, για να επιβάλλει με απροκάλυπτη βία τα συμφέροντα των αφεντικών.

Ο κοινωνικός φασισμός

Άμεσα συνδεδεμένη με τις παραπάνω μορφές είναι και η, εν μέσω κρίσης, μετεξέλιξη του διάχυτου ρατσισμού και εθνικισμού των προηγούμενων δεκαετιών, σε κοινωνικό φασισμό. Είναι η ιδεοληψία του μικρού ανθρωπάκου που σιχτιρίζει τους ξένους γιατί του “βρωμάνε”, του “παίρνουν τις δουλειές και τους άντρες”. Που μισεί όσα δεν μπορεί να φτάσει και να καταλάβει. Που βρίζει τους “προδότες πολιτικούς” και τη Μέρκελ, αλλά όχι τα ελληνικά αφεντικά που τρίβουν τα χέρια τους με τις μειώσεις μισθών και τις

ιδιωτικοποιήσεις. Που δεν ασχολείται με τους έλληνες βιαστές, δολοφόνους και πρεζέμπορους, παρά μόνο όταν αυτοί είναι μετανάστες. Που γίνεται κτήνος, σκέψεται μόνο πώς θα βολέψει την πάρτη του, κοιτάει με μνησικακία τους διπλανούς του και στο άκουσμα μιας δολοφονίας επιρρίπτει συλλογική ευθύνη στους μετανάστες και τους εκδιώκει. Είναι ο ανθρωπάκος που δε δίνει σημασία στην ποιότητα του ανθρώπου, παρά μόνο στα εθνικά και φυλετικά χαρακτηριστικά. Είναι ο μικροφασισμός της καθημερινότητας που υμνεί την “αρρενωπότητα”, την οικογένεια, την ιεραρχία, την τάξη και την ασφάλεια. Είναι αυτοί που φάχνουν τραμπούκους για να δείρουν τους προδότες πολιτικούς στη βουλή, τον γείτονα που του παίρνει το χωράφι. Είναι κυρίως κομμάτια της έκπτωτης μικροαστικής τάξης που καταρρέει εν μέσω κρίσης και φάχνουν ένα αποκούμπι στο φασισμό για να συγκρατήσουν τα συμφέροντά τους και ένα εξιλαστήριο θύμα για να εκτονώσουν την οργή τους.

για το ανάχωμα στο φασισμό

Τον τελευταίο καιρό το καθεστώς παρουσιάζει όσους μάχονται το φασισμό, αλλά και αυτούς που σθεναρά αντιστέκονται στη λεηλασία της ζωής τους, ως το άλλο άκρο. Μέσα από τη “θεωρία των δύο άκρων” γίνεται προσπάθεια να ταυτιστούν οι κοινωνικοί αγώνες με τις φασιστικές συμμορίες και το ιράτος να παρουσιαστεί ως ο “ουδέτερος” διαιτητής που πρέπει να επιβάλλει την τάξη. Είναι φανερό όμως, ιδιαίτερα από τα τελευταία παραδείγματα όξυνσης της καταστολής απέναντι στους αντιφασίστες σε αθήνα και πάτρα, ότι το ιράτος ήταν άλλο παρά ουδέτερο είναι. Έχει διαλέξει “άκρο”, όπως και οι φασίστες το αφεντικό τους. Απέναντι τους όμως βρίσκονται τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες να αποτινάξουμε το φόβο και τη σιωπή που θέλουν να επιβάλλουν οι φασίστες στην καθημερινή ζωή· να οργανωθούμε συλλογικά ξεπερνώντας εθνικούς-φυλετικούς διαχωρισμούς που διασπούν την ενότητά μας· να αντισταθούμε συλλογικά στην καταλήστευση της ζωής μας. Εντοπίζοντας τον εχθρό στους τραπεζίτες, τους εφοπλιστές, τους πολιτικούς, τα αφεντικά, την αστυνομία, τους φασίστες να τους αντιπαλέψουμε με αξίες μας την αλληλεγγύη, την ισότητα και την αλληλοβοήθεια. Γιατί πάνω σε αυτές τις αξίες θα βρούμε τους ταξικούς μας συμμάχους, για να δημιουργήσουμε κοινότητες αγώνα παντού: στους δρόμους, τους χώρους εργασίας, τα σχολεία, τις σχολές, τις γειτονίες και τα χωριά. Είναι μέσα σε αυτά τα πλαίσια που πραγματοποιούνται αυτές οι εκδηλώσεις. Να συνευρεθούμε, να συζητήσουμε προβληματισμούς, να αναπτύξουμε σχέσεις αλληλεγγύης, να αναδείξουμε τη συλλογική μας δύναμη.

**Να τσακίσουμε το φασιστικό μίσος
Ταξικοί/αντιφασιστικοί αγώνες, όχι εθνικοί
Αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων**

**ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΗ
ΝΕΑ Χώρα
ΚΥΡΙΑΚΗ 18/11**

στις 15:00

Χαριστικό παζάρι

**Δημιουργικό παιχνίδι
για παιδιά
“Βιβλιοπωλείο”**

Πευκάκια

στις 17:30

**Προβολή ταινίας:
“Το μεγάλο κανόνι”
με το Θ. Βέγγο**

συνέλευση αντιφασιστρών/αντιφασιστών
νοέμβρης '12, χανιά

